

den Side, hvorpaa jeg befinder mig. Jeg skulde derfor anbefale ogsaa denne Bestemmelse ret indstændig til det ærede Things Billigelse og jeg skal med disse Ord sætte mig, idet jeg forøvrigt trostigt kan oppebie den ærede Ordsførers Replik.

Madvig: Det er med en vis Undseelse, at jeg som Ikke-Jurist tager Ordet efter at have afventet, at nogle af de juridiske Medlemmer vilde gjøre det; men der er et Punkt, som jeg passer at bringe under Omtale, og som jeg strax skal komme til, idet jeg først maa bemærke, at jeg med Hensyn til det Spørgsmaal, som nu er forhandlet, og hvorom den ærede sidste Taler har udtalt sig, ganske slutter mig til, hvad der fra den Side blev ytret, hvad Resultatet angaaer. Der kan være enkelte af hans Bemærkninger om de historiske Forhold, som jeg ikke vil paatage mig Ansvar for, da jeg ikke kjender disse Forhold saa nøje; men naar jeg, der ikke har færbedes i Kredsen af juridiske Embedsmænd, skal udtale mig om denne Bestemmelse om den førstvoterende Dommer, maa jeg sige, at jeg ikke antager, at det har været denne Indretning, der har bidraget til at give Kriminal- og Politivretten dens Anseelse, og jeg seer ikke, at der er nogenjomhelst Grund til den. Den ærede Justitsminister udtalte sig først imod et Udtryk i Betænkningen, og hvad han sagde derom, er sandt. Det er et uheldigt Udtryk i Betænkningen, forsaavidt der derved er henvist til en Indflydelse fra Justitiarii Side paa Afgjørelsen af de enkelte Sager. I den Henseende bør Justitiarius ikke have nogen Overvægt. Derimod kan Justitiarius have en berettiget Indflydelse og Overvægt med Hensyn til den hele Klaffhed og Orden, hvormed Sagerne fremmes; der burde derfor vistnok i Betænkningen istedetfor „en Overvægt, som ingen Anden end Justitiarius bør være i Besiddelse af,“ have staaet „en Overvægt, som Ingen bør have;“ saa vilde det have været korrekt. Hvad selve Spørgsmaalet angaaer, udtalte den ærede Minister deels, at der ikke tabes Noget ved denne Indretning deels at den dog kan have sin Nytte. Der skal Intet tabes, forsaavidt alle Dommerne dog have Dvælsel i at affige Domme, men der tabes dog virkelig

det, at ikke alle Medlemmerne af Retten have lige Dvælsel med Hensyn til alle eller lige store Sager. Der er udtrykkelig sagt i Forordningen af 1845, at det er Hensigten med denne Indretning, at der skal gives en af Assessorerne Leilighed til „at kunne anvende hele sin Tid paa de til den dømmende Ret hørende Forretninger“, og det skulde dog være besynderligt, om denne Assessor ikke derved havde en Leilighed til, selv naar alle Assessorerne vare lige dygtige fra Begyndelsen, at uddanne sig saaledes, at han fik Overlegenhed over sine Kollleger, og det er da Noget, de Andre med Grund kunde beklage sig over, at Leilighed dertil betages dem. Dernæst sagde den ærede Minister, at denne Indretning havde sin Nytte, idet der derved fremkom en vis Eenhed og Stabilitet i Rettens Praxis; men hvorledes skal dette kunne fremkalde en saadan Eenhed og Stabilitet uden just derved, at denne Assessor har en overveiende Indflydelse? Har han ikke denne Indflydelse, saa giver Indretningen ingen Stabilitet. Naar derimod alle Assessorer, der votere i hver Sag, have lige Indflydelse og med lige Gyldighed og lige Vægt gjøre deres Stemme gjældende, saa vil Eenheden og Stabiliteten ikke forstyrres derved, at Retten til at votere først gaaer paa Tour imellem samtlige Rettens Medlemmer, og man har jo heller ikke ved de Retter, der staae denne nærmest, f. Ex. den viborgske Landsoverret, følt nogen Trang til en saadan Indretning for der at bevare Stabiliteten. Dette er jo et ganske væsentligt Moment. Der kunde maaskee imod, hvad der blev ytret af den ærede sidste Taler om, at noget Sligt ikke finder Sted ved nogen anden Domstol, et Dieblik tænkes paa at gjøre den Indvending, at der ved Høiesteret er en bestemt Førstvoterende; men det er en Førstvoterende, om hvem det ikke kan forudsættes, at han ved denne Forretning faaer en overveiende Indflydelse, idet det altid er det yngste Medlem, saavidt jeg veed (Ordsføreren: Ja), og dernæst er der ved Høiesteret Tale om at votere mundtlig, hvorhos de øvrige Assessorer saagodtsom i samme Dieblik ogsaa votere; men der er ikke Tale om at affatte en skriftlig Dom. — Der var et Punkt, som den ærede Justitsminister berørte, som jeg ikke troer kan have